

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/283/2021
Identifikačné číslo spisu: 6120238457
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6120238457.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanej T. A. T., bývajúcej v P. XXX, o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 8 Csp 36/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 6. mája 2021 sp. zn. 9 CoCsp 13/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. novembra 2020 č. k. 8 Csp 36/2020-193 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 3.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 23. marca 2019 do zaplatenia, a to pre nesplnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky (z dôvodu nepreukázania splatnosti postúpenej sumy), z ktorého dôvodu dospel k záveru, že žalobkyňa nie je v spore aktívne legitimovaná (výrok I.), žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi nepriznal (výrok II.). Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 497, § 511 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 565, § 53 ods. 9, § 39, § 41 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) účinnými v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ďalej § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom k 22. marcu 2019 (ďalej len „zákon o bankách“). Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018 (obdobne tiež sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018), v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal s podmienkami, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou a to tak, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia

ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a tento právny úkon je tak absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá je predmetom tohto konania, a na ktorú neplatnosť súd ex offio prihliada. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v prospech žalovanej, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania úspešnou stranou sporu. Keďže však žalovanej preukázateľne v súvislosti s konaním žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, súd prvej inštancie vyslovil, že žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 6. mája 2021 sp. zn. 9 CoCsp 13/2021 potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP žalobkyňou napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 a § 255 ods. 1 CSP). Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď okresný súd z vykonaného dokazovania správne zhrnul skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil a to v otázkach rozhodujúcich pre posúdenie danej veci, a to neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a aktívnej legitímácie žalobkyne. K posúdeniu neplatnosti mimoriadneho zosplatenia úveru právnym predchodcom žalobkyne odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobkyňa v konaní nepreukázala doručenie výzvy svojho právneho predchodcu žalovanej na úhradu pohľadávky v lehote do 15 dní, pričom by išlo o pohľadávku, s ktorou bola v omeškaní viac ako 90 dní, a to napriek výzve súdu zo dňa 12. októbra 2020 na preukázanie tejto skutočnosti. Následné doručenie oznámenia o zosplatnení pohľadávky žalovanej už v konaní síce bolo preukázané a súd prvej inštancie považoval za preukázané aj splnenie podmienky výzvy banky adresovanej žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Napriek tomu však, vzhľadom k nepreukázaniu doručenia výzvy pred zosplatením pohľadávky žalovanej sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že k zosplateniu pohľadávky nedošlo platne a potom nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu tejto pohľadávky na žalobkyňu, preto ak okresný súd žalobu z tohto dôvodu zamietol, je jeho záver o nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne správny. K námietke týkajúcej sa nesprávneho vyhodnotenia nesporných skutkových tvrdení súdom prvej inštancie odvolací súd uviedol, že žalovaná bola v konaní síce pasívna, keď po podaní odporu ďalšie vyjadrenie vo veci nepodala a nezúčastnila sa ani pojednávania na súde prvej inštancie, teda skutkové tvrdenia žalobkyne nepoprela. Otázka aktívnej, či pasívnej legitímácie v konaní je však otázka, ktorú súd musí skúmať ex offio, teda bez ohľadu na to, či je druhou stranou v konaní namietaná, preto sa ňou súd prvej inštancie správne zaoberal. Pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne pritom bolo potrebné posúdiť to, či došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a splneniu podmienok výzvy banky adresovanej žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že mimoriadna splatnosť pohľadávky nebola platne vyhlásená, nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu, s čím sa odvolací súd stotožnil. Takto postupovať musí súd v každom konaní, teda aj v sporovom, aj pokiaľ nejde o spor s ochranou slabšej strany, pričom keďže v danej veci o takýto spor ide, vykonanie dôkazov, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci mu umožňuje aj ustanovenie § 295 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu takýmto postupom nešlo o nesprávne vyhodnotenie nesporných skutkových tvrdení strán sporu a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, preto túto námietku považoval za nedôvodnú. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže jej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že sa jej náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ CSP majúc za to, že z dôvodu nesprávneho procesného postupu tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu jej bolo znemožnené ako strane v spore, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bližšie k uplatnenej vade zmätčnosti uviedla, že odôvodnenia rozhodnutí súdov

nižších inštancií sú nedostatočné, nepreskúmateľné, pretože pri svojom rozhodovaní vôbec nevzali do úvahy nesporné skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadom doručenia výzvy zo dňa 27. januára 2018 a k uvedeným skutočnostiam sa bez bližšieho zdôvodnenia nevyjadrili. Inak povedané skutkové tvrdenia žalobkyne neboli protistranou v celom konaní, či už prvoinštančnom, resp. odvolacom popreté ani spochybnené a v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo preto potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Navyše žalovaná bola v konaní ako strana sporu pasívna, nakoľko sa vo veci žiadnym relevantným spôsobom nevyjadrila a nepredložila žiadne dôkazy alebo neuviedla iné tvrdenia spochybňujúce nárok žalobkyne. Vo veci konajúce súdy preto vykonaným dokazovaním dospeli k nesprávnym skutkovým záverom a žalovanej napriek nespornosti skutkových tvrdení poskytli priam až procesnú obranu. Zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky bolo právne nesprávne rozhodnutie v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na podporu správnosti svojej argumentácie dovolateľka poukázala aj na rozhodnutia všeobecných súdov (napr. uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 CoCsp 28/2020 z 31. marca 2021, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 CoCsp 81/2020 zo 16. marca 2021 a iné), v ktorých súdy zaujali obdobné stanovisko ako dovolateľka. Žalobkyňa zopakovala, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobkyne nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žiadne ustanovenie Občianskeho zákonníka nestanovuje ako podmienku platného postúpenia pohľadávky jej splatnosť. Za ďalšie v prípade ak okresný súd na vec aplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 23. decembra 2015 (čo sa z odôvodnenia rozhodnutia nedá zistiť) potom by s ohľadom na prechodné ustanovenia v § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. išlo o aplikáciu nesprávneho právneho predpisu. Napokon dovolateľka uviedla, že postupca na základe oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 30. marca 2019 podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 22. marca 2019 postúpil pohľadávku postupcu na postupníka - žalobkyňu. Žalovaná bola teda v súlade s ustanovením § 526 Občianskeho zákonníka upovedomená o tom, že od doručenia tohto oznámenia je povinná plniť svoj záväzok výlučne postupníkovi - žalobkyňi. Ani predmetnú skutočnosť súdy nižších inštancií pri svojom rozhodovaní nezohľadnili. V uvedenom smere poukázala dovolateľka aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a ČR. Z uvedených dôvodov dovolací súd žiadala, aby rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Alternatívne žiadala, aby dovolací zmenil rozsudok súdov nižších inštancií a žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V danom prípade dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce

prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Dovolateľka, ktorá podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keďže súdy oboch inštancií pri svojom rozhodovaní nevzali v úvahu nesporné skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom doručenia výzvy zo dňa 27. januára 2018 žalovanej a k uvedeným skutočnostiam sa nevyjadrili. Dovolateľka mala za to, že vo veci konajúce súdy dospeli vykonaným dokazovaním k nesprávnym skutkovým záverom a žalovanej napriek nespornosti skutkových tvrdení zlou interpretáciou ustanovení § 151 ods. 1, 2 CSP poskytli „priam až procesnú obranu“....,v skutočnosti sú však rozhodnutia súdu prvej inštalácie a odvolacieho súdu len veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa“. Napokon žalobkyňa vyslovila presvedčenie, že postupovala v prísnom súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, k postúpeniu pohľadávky došlo platne a vo veci je tak aktívne vecne legitimovaná.

11. K uvedenému/uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania (§ 420 písm. f/ CSP) treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. V danom prípade obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštalného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v

odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia (vrátane nepreukázania doručenia výzvy pred zosplatením), vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie vecí, konkrétne v závere o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal a na doplnenie jeho správnosti uviedol ďalšiu argumentáciu o nutnosti skúmania vecnej legitímácie v konaní (bod 12. a 13. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Zároveň sa vysporiadal aj s podstatnými odvolacími námietkami, vrátane tej, na ktorú žalobkyňa poukazovala v dovolacom konaní, a síce, že žalovaná ňou uvádzané skutkové tvrdenia „o doručení výzvy pred zosplatením pohľadávky“ v priebehu celého sporu nepoprela. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol zrozumiteľne a dôkladne vysvetlenie prečo túto odvolacie námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, a to pre povinnosť súdu ex offio skúmať otázku aktívnej či pasívnej legitímácie v konaní, bez ohľadu na námietku niektorej strany resp. spotrebiteľský charakter sporu (bližšie viď bod 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu resp. bod 2. tohto rozhodnutia). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobkyňa tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Dovolateľka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP súdom nižšej inštancie zároveň vytýkala nesprávne zistenie skutkového stavu ohľadom preukázania doručenia výzvy pred zosplatením pohľadávky žalovanej. K predmetnému najvyšší súd uvádza, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000).

15. Pokiaľ dovolateľka mienila v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietat aj nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižšej inštancie k čom aj uvádza pomerne obsírnú právnu argumentáciu ako mali súdy nižších inštancií „správne“ interpretovať ustanovenia zákona o bankách, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení vecí, v danom prípade ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Dovolací súd považuje za potrebné dodať i to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

18. Súdy nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP.

19. Pre prípad, že by sa dovolateľka predmetnou argumentáciou eventuálne domáhala odvolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432

ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

20. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP), trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli (viď R 72/2018).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.